

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 79

Rozeslána dne 26. října 1999

Cena Kč 12,90

O B S A H:

233. Nález Ústavního soudu ze dne 15. září 1999 ve věci návrhu na zrušení zákona č. 268/1998 Sb., o odejmutí dalšího platu za druhé pololetí roku 1998 představitelům státní moci a některých státních orgánů, soudcům, státním zástupcům a členům prezidia Komise pro cenné papíry
 234. Nález Ústavního soudu ze dne 22. září 1999 ve věci návrhu na zrušení § 13 odst. 2 věty první zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, a § 13 odst. 5 téhož zákona ve slovech „která nebyla do 31. ledna 1993 nebo do 1. září 1993 oprávněnou osobou pouze“
 235. Vyhláška Ministerstva financí, kterou se mění vyhláška Ministerstva financí č. 227/1998 Sb., kterou se stanoví podrobnější vymezení okruhu a výše příjmů a výdajů fondů veřejného zdravotního pojištění zdravotních pojišťoven, podmínky jejich tvorby, užití, přípustnosti vzájemných převodů finančních prostředků a hospodaření s nimi, limit nákladů na činnost zdravotních pojišťoven krytých ze zdrojů základního fondu včetně postupu propočtu tohoto limitu
 236. Vyhláška Ministerstva životního prostředí, kterou se vyhláší národní přírodní památka Bozkovské dolomitové jeskyně a stanoví její bližší ochranné podmínky
-

233

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jménem České republiky

Ústavní soud rozhodl dne 15. září 1999 v plénu o návrhu Obvodního soudu pro Prahu 4 na zrušení zákona č. 268/1998 Sb., o odejmutí dalšího platu za druhé pololetí roku 1998 představitelům státní moci a některých státních orgánů, soudcům, státním zástupcům a členům prezidia Komise pro cenné papíry,

takto:

V ustanovení § 1 zákona č. 268/1998 Sb., o odejmutí dalšího platu za druhé pololetí roku 1998 představitelům státní moci a některých státních orgánů, soudcům, státním zástupcům a členům prezidia Komise pro cenné papíry, se v textu „Představitelům státní moci a některých státních orgánů,¹⁾ soudcům,²⁾ státním zástupcům³⁾ a členům prezidia Komise pro cenné papíry⁴⁾ další plat⁵⁾ za druhé pololetí roku 1998 nenáleží“ zrušuje slovo „soudcům²⁾“ dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů.

V jeho zbývajících částech se návrh na zrušení zákona č. 268/1998 Sb. zamítá.

Odůvodnění

Dne 27. května 1999 byl Ústavnímu soudu doručen návrh Obvodního soudu pro Prahu 4 na zrušení zákona č. 268/1998 Sb., o odejmutí dalšího platu za druhé pololetí roku 1998 představitelům státní moci a některých státních orgánů, soudcům, státním zástupcům a členům prezidia Komise pro cenné papíry. Ústavní soud – poté, co navrhovatel na základě jeho výzvy odstranil vady návrhu – shledal, že podání splňuje formální náležitosti návrhu na zrušení zákona, který je soud oprávněn podat v souvislosti se svojí rozhodovací činností podle čl. 95 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, (dále jen „Ústava“) – (též § 64 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu).

Navrhovatel, za nějž jedná v souladu s ustanovením § 30 odst. 3 zákona o Ústavním soudu předseda senátu Mgr. René Fischer, v návrhu uvedl, že dle jeho názoru není v zákonu č. 268/1998 Sb. respektován obecně uznávaný požadavek právního státu – zákaz retroaktivity. Dovolává se přitom ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož náleží představiteli a soudci, o nichž to stanoví zákon, další plat, pokud v kalendářním pololetí skutečně vykonávali funkci alespoň 90 kalendářních dnů. Podle zákona č. 268/1998 Sb. však tento další plat představitelům a soudcům nenáleží. Protože ke dni 5. listopadu 1998, tj. ke dni účinnosti napadeného zákona (na tomto místě Ústavní soud poukazuje na omyl navrhovatele v určení dne účinnosti napadeného zákona, zákon nabyl účinnosti až 19. listopadu 1998), již převážná část představitelů a soudců zákonné podmínky § 4 odst. 2 zákona č. 236/1995 Sb. pro vznik nároku na další plat za druhé kalendářní pololetí roku 1998 splňovala a zákon č. 268/1998 Sb. zpětně tento nárok odňal, uplatnil se – dle navrhovatele – zákaz retroaktivity. Z tohoto důvodu, jakož i s poukazem na ducha Ústavy a ústavní principy právního státu shledává navrhovatel rozpor zákona č. 268/1998 Sb. s čl. 1 Ústavy a čl. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

K návrhu na zrušení zákona se vyjádřil účastník řízení – Parlament České republiky, a to prostřednictvím předsedů obou komor, tj. prof. Ing. Václava Klause, CSc., předsedy Poslanecké sněmovny, a PhDr. Libuše Benešové, předsedkyně Senátu.

Ve vyjádření Poslanecké sněmovny jsou akcentovány podmínky, po jejichž splnění náleží představiteli a soudci (obdobně také státnímu zástupci a členu prezidia Komise pro cenné papíry) další plat. Zákon č. 268/1998 Sb. právně relevantním způsobem stanovil, že splnění druhé podmínky nemá vliv na vznik nároku na další plat uvedenému okruhu subjektů (tato druhá podmínka nemohla být objektivně v době zveřejnění zákona č. 268/1998 Sb. splněna). Proto předseda Poslanecké sněmovny tvrdí, že zákon č. 268/1998 Sb. nepůsobí zpětně, neodnímá náležitosti, na které vznikl nárok v minulosti, nýbrž upravil právní poměry v budoucnu – stanovil, ještě před splněním obou podmínek nutných pro vznik nároku na další plat, že splnění těchto podmínek nepovede ke vzniku nároku na další plat. Z vyjádření Poslanecké sněmovny dále vyplývá, že napadený zákon byl schválen potřebnou většinou poslanců zákonodárského sboru, podepsán příslušnými ústavními činiteli a řádně vyhlášen ve Sbírce zákonů. Z těchto důvodů vyjádřil předseda Poslanecké sněmovny stanovisko, že zákonodárný

sbor jednal v přesvědčení, že přijatý zákon je v souladu s Ústavou, ústavním pořádkem a naším právním řádem. Přesto ponechal na Ústavním soudu, aby v souvislosti s podaným návrhem posoudil ústavnost napadeného zákona a vydal příslušné rozhodnutí.

Ve vyjádření Senátu se toliko popisuje průběh zákonodárného procesu v této komoře a vyjadřuje záměr Senátu při schvalování návrhu zákona. Návrh zákona o odejmutí dalšího platu schválil Senát jako svůj návrh a postoupil jej Poslanecké sněmovně k dalšímu projednání. Senát tímto návrhem sledoval dosažení toho, že jak zaměstnancům rozpočtové sféry, tak i představitelům státní moci, soudcům, státním zástupcům a členům prezidia Komise pro cenné papíry bude v roce 1998 náležet pouze jeden další plat navíc. Senát předpokládal, že zákon nabude účinnosti k takovému datu, aby jakékoliv pochybnosti o případné retroaktivitě byly vyloučeny. K obsahu podaného návrhu na zrušení uvedeného zákona se Senát nevyjádřil.

Zákon č. 268/1998 Sb. byl Senátem iniciován jako jeho návrh, a to dne 17. července 1998 (při hlasování se ze 61 přítomných vyslovilo 45 pro přijetí návrhu a 4 byli proti). Poslanecká sněmovna návrh schválila 30. října 1998 (ze 184 přítomných poslanců pro návrh hlasovalo 174 poslanců a 1 byl proti). Dne 5. listopadu 1998 Senát pak využil svého práva a vyjádřil vůli návrhem zákona se nezabývat (pro tento postup hlasovalo z 57 přítomných 37 senátorů). Zákon byl podepsán příslušnými ústavními činiteli a řádně vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 19. listopadu 1998, kdy také nabyl účinnosti.

Z podaného návrhu a z vyžádaného spisu Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 27 C 54/99 Ústavní soud zjistil, že dne 1. března 1999 byla Obvodnímu soudu pro Prahu 4 doručena žaloba, kterou se soudkyně Vrchního soudu v Praze domáhá vůči Českému státu – Vrchnímu soudu v Praze – zaplacení dalšího platu ve výši 40 000 Kč s příslušenstvím (Ústavní soud zde ponechává stranou pozornosti nevhodné označení žalovaného). Soud, aniž by nařídil jednání – v souladu s návrhem žalobkyně – řízení podle § 109 odst. 1 písm. b) občanského soudního řádu přerušil, přičemž přerušení řízení odůvodnil faktem, že dospěl k závěru o rozporu zákona č. 268/1998 Sb., jehož má být při řešení věci použito, s Ústavou. Po právní moci usnesení o přerušení řízení podal u Ústavního soudu návrh na zrušení uvedeného zákona (čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 4 zákona o Ústavním soudu).

Ústavní soud, jsa si vědom mimořádné závažnosti projednávané věci, rozhodl soustředit se na samotnou podstatu problému, kterou spatřuje v posouzení, zda napadený zákon je, či není v rozporu s principem soudcovské nezávislosti zakotveným v čl. 82 odst. 1 Ústavy. Jako demokratický právní stát, jak se Česká republika definuje v čl. 1 Ústavy, považuje za zdroj veškeré státní moci lid (čl. 2 odst. 1 Ústavy, nicméně s tím, že lid tuto státní moc vykonává prostřednictvím orgánů moci zákonodárné, výkonné a soudní. Principem dělby státní moci navazuje tak naše Ústava na myšlenkovou tradici, kterou transparentním způsobem vyjádřil již Charles Montesquieu, institucionálně pak zejména na americkou revoluci, která zdůraznila, a také institucionalizovala, potřebu nezávislosti soudnictví. Jakkoli tedy ve sféře justice neusiluje ani demokratický stát o maximalistické programy, je na druhé straně povinen vytvářet institucionální předpoklady pro reálnou nezávislost soudů, pro stabilizaci jejich pozice jako, ve vztahu k legislativě a exekutivě, významného státotvorného, současně však i „polemického“ prvku. Platí-li podle čl. 2 odst. 1 Listiny, že náš stát je založen na demokratických hodnotách, potom právě zde je třeba zdůraznit, že jednou z mimořádně významných hodnot je v tomto směru právě již konstatovaný princip soudcovské nezávislosti. Tento princip obsahuje v sobě celou řadu aspektů, jež ve svém úhrnu mají vytvořit předpoklady pro to, aby soudy mohly plnit své úkoly a povinnosti zejména v oblasti práv a svobod člověka a občana (čl. 1 Ústavy). Lze považovat za přirozené, že některé z těchto aspektů mohou být i materiální povahy, i když i každý takový aspekt má přirozeně současně i materiální podtext. Tak je tomu i v oblasti poskytovaných náhrad, kde jako příklad se může jevit znění Ústavy USA obsažené v jejím čl. III oddíle 1: „Soudci Nejvyššího soudu i nižších soudů zůstávají ve svých funkcích doživotně, chovají-li se dobře; za svou službu dostávají ve stanovených termínech náhradu, která nesmí být během trvání jejich služby snížena.“ Zákon č. 268/1998 Sb., o odejmutí dalšího platu za druhé pololetí roku 1998 představitelům státní moci a některých státních orgánů, soudcům, státním zástupcům a členům prezidia Komise pro cenné papíry, představuje podle názoru Ústavního soudu průlom do zmíněné „nezadatelnosti“ práva soudců na nekrácení poskytovaných náhrad a víceméně je tím kategorizuje jako „státní úředníky“. Takový přístup zákonodárce, ostatně opětovný, i když se navenek může jevit jako morální gesto tváří v tvář současným společenským, zejména ekonomickým, poměrům, ve skutečnosti tedy jen devaluje jednu ze základních demokratických hodnot, jakou soudcovská nezávislost představuje. Přihlašují-li se naše Ústava i Listina k existenci hodnotového řádu představujícího základní pilíř a svorník společnosti, potom i zákonodárce, stejně jako exekutiva, musí ve všech svých aktech respektovat jeho prioritu, a to dokonce i ve vztahu k etickému a právnímu normativnímu systému. Také Ústavní soud má proto za to, že ustanovení § 1 zákona č. 268/1998 Sb. tím, že odejímá plat také soudcům, je v rozporu s čl. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 1 Listiny.

Principy, jejichž zohlednění vedlo Ústavní soud k takovému závěru, jsou natolik dominantní, že v jejich světle zčásti „vybledávají“ další otázky související se zákazem retroaktivity a ochranou nabytých práv. Proto jen

na okraj Ústavní soud v této souvislosti poukazuje na celou řadu svých rozhodnutí, např. Pl. ÚS 3/94 (ÚS, sv. 1, s. 279 – 291), Pl. ÚS 12/94 (ÚS, sv. 3, s. 123 – 134), Pl. ÚS 9/95 (ÚS, sv. 5, s. 107 – 146), Pl. ÚS 21/96 (ÚS, sv. 7, s. 87 – 97), Pl. ÚS 33/96 (ÚS, sv. 8, s. 163 – 172), a nespatřuje žádný důvod pro změnu v těchto rozhodnutích obsažených stanovisek. Z ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 236/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, totiž vyplývaly následující zákonné podmínky pro vznik práva na další plat za druhé pololetí roku 1998, a to jednak skutečný výkon funkce po dobu alespoň 90 kalendářních dnů v tomto pololetí, a dále trvání výkonu funkce představitele ke dni 30. listopadu 1998, resp. trvání pracovního vztahu soudce ke dni 31. prosince 1998. Právo na další plat by tedy vzniklo oprávněné osobě teprve splněním posléze uvedené podmínky, tj. nejdříve dne 30. listopadu 1998, což ve svých důsledcích znamená, že napadený zákon, nespojující žádné právní účinky s jakoukoli právní skutečností nastavší před jeho účinností, nepůsobí retroaktivně, a protože ke dni jeho účinnosti, tj. k 19. listopadu 1998, dosud žádné osobě nevzniklo subjektivní právo na další plat, nemohl ani zasáhnout do tzv. nabytých práv.

Zrušované slovo „soudcům“ odkazuje v ustanovení § 1 zákona č. 268/1998 Sb. poznámkou č. 2) na ustanovení § 1 písm. g) zákona č. 236/1995 Sb. znějící „soudce okresního, krajského a vrchního soudu, Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu (dále jen „soudce“)“. Soudci Ústavního soudu jsou vzhledem k poznámce č. 1) ustanovení § 1 zákona č. 268/1998 Sb. zařazeni do kategorie „představitelů státní moci a některých státních orgánů“ [§ 1 písm. a) až f) zákona č. 236/1995 Sb.]. Jakkoli Ústavní soud není součástí soustavy obecných soudů a jeho organizace, jakož i řízení před ním jsou samostatně upraveny v člancích 83 až 89 Ústavy a v zákoně č. 182/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů, představuje rovněž moc soudní upravenou v hlavě čtvrté Ústavy a také na jeho soudce se vztahuje čl. 82 odst. 1 Ústavy zakotvující soudcovskou nezávislost. Ústavní soud, jsa si vědom obou těchto momentů, rozhodl se nicméně otázkou s tím spojenou se nezabývat, což znamená, že slovo „soudcům“ bylo zrušeno ve smyslu a rozsahu poznámky č. 2) k ustanovení § 1 zákona č. 268/1998 Sb.

Ústavní soud proto z uvedených důvodů v ustanovení § 1 zákona č. 268/1998 Sb., o odejmutí dalšího platu za druhé pololetí roku 1998 představitelům státní moci a některých státních orgánů, soudcům, státním zástupcům a členům prezidia Komise pro cenné papíry, v textu „Představitelům státní moci a některých státních orgánů,¹⁾ soudcům,²⁾ státním zástupcům³⁾ a členům prezidia Komise pro cenné papíry⁴⁾ další plat⁵⁾ za druhé pololetí roku 1998 nenáleží“ podle ustanovení § 70 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb. slovo „soudcům²⁾“ zrušil dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, a to pro jeho rozpor s čl. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny, zatímco v jeho zbývající části návrh na zrušení zákona č. 268/1998 Sb. podle § 70 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb. zamítl.

Tento náleze je vykonatelný dnem jeho vyhlášení ve Sbírce zákonů.

Předseda Ústavního soudu:

JUDr. Kessler v. r.

Odlišné stanovisko podle § 14 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, zaujali k rozhodnutí pléna soudci JUDr. Miloš Holeček, JUDr. Ivana Janů a JUDr. Zdeněk Kessler a k jeho odůvodnění JUDr. Vladimír Paul.

234

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jménem České republiky

Ústavní soud rozhodl dne 22. září 1999 v plénu o návrhu M. S. a JUDr. V. V. na zrušení § 13 odst. 2 věty první zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, a § 13 odst. 5 téhož zákona ve slovech „která nebyla do 31. ledna 1993 nebo do 1. září 1993 oprávněnou osobou pouze“

takto:

Návrh se zamítá.

Odůvodnění

I.

Navrhovatelé podali k Ústavnímu soudu stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. června 1998 č. j. 16 Ca 452/97-30, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Okresního úřadu v Litoměřicích ze dne 17. července 1997 č. j. 72-1513/97-8119. Tímto rozhodnutím nebylo navrhovatelům obnoveno vlastnické právo k nemovitostem v kat. území R. Svě rozhodnutí odůvodnil tím, že navrhovatelé nesplňují podmínky § 4 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o půdě“). Podle tohoto ustanovení a s přihlédnutím k § 13 zákona o půdě má oprávněná osoba nárok na vydání nemovitostí, jestliže byla k 31. lednu nebo k 1. září 1993 občanem České republiky. Toto stanovisko vychází ze znění novely zákona o půdě č. 30/1996 Sb., podle níž právo na vydání nemovitosti podle § 6 může uplatnit oprávněná osoba za předpokladu, že do 31. ledna 1993 nebo do 1. září 1993 nebyla oprávněnou osobou pouze proto, že nesplňovala podmínku trvalého pobytu.

JUDr. V. V., původně státní občan ČSR, pozbyl čs. státní občanství dne 15. prosince 1958, tzn. dnem nabytí státního občanství USA, a to na základě Úmluvy o naturalizaci mezi Československem a Spojenými státy č. 169/1929 Sb. České státní občanství nabyl zpět dne 7. června 1994 udělením podle § 7 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, v platném znění.

M. S., původně čs. státní občanka, pozbyla čs. státní občanství dnem nabytí státního občanství USA, tzn. dnem 8. listopadu 1960, a to na základě Úmluvy o naturalizaci mezi Československem a Spojenými státy č. 169/1929 Sb. České státní občanství nabyla zpět dne 11. května 1994 udělením podle § 7 zákona č. 40/1993 Sb., v platném znění.

Skutečnosti týkající se pozbytí a nabytí státního občanství jsou dle názoru Okresního pozemkového úřadu v Litoměřicích dokázány sdělením Ministerstva vnitra ze dne 18. března 1996 č. j. II/s-OSOM/53/7880/93,7877/93 a listinami o udělení státního občanství České republiky č. j. VS/2-53/7880/93-2176 a č. j. II/s-OSOM/53/53/7877/93-558.

Proti rozhodnutí pozemkového úřadu podali navrhovatelé opravný prostředek. Krajský soud v Ústí nad Labem přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že opravný prostředek není důvodný. Soud vzal za prokázané, že navrhovatelé jsou původními vlastníky předmětných nemovitostí, které přešly v rozhodném období na čs. stát z důvodů, které lze podřadit pod ustanovení § 6 odst. 1 zákona o půdě. Rovněž považoval za prokázané, že navrhovatelé pozbyli čs. státní občanství. K opětovnému nabytí státního občanství České republiky došlo u M. S. dnem 11. května 1994 a u JUDr. V. V. dnem 7. června 1994.

Krajský soud v Ústí nad Labem věc vyhodnotil tak, že navrhovatelé nemají postavení oprávněných osob, a to s ohledem na skutečnost, že ve lhůtě stanovené k uplatnění restitučních nároků podle zákona o půdě, tj. do 31. ledna 1993, nesplňovali podmínku státního občanství České republiky. Obsah § 4 zákona o půdě doznal v důsledku novelizací změny vypuštěním podmínky trvalého pobytu, avšak podmínkou, kterou musí splňovat oprávněná osoba, je i nadále státní občanství. Základní lhůta pro uplatnění restitučních nároků byla stanovena do 31. ledna 1993. V této době musela konkrétní osoba splňovat zákonné podmínky pro to, aby mohla být za oprávněnou osobu považována.

Navrhovatelé nesouhlasili s postupem orgánů veřejné moci. Namítali, že oba získali státní občanství České republiky udělením dle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., a to v roce 1994. Poukazovali na okolnost, že jsou oba občany České republiky a byli jimi v době účinnosti zákona č. 30/1996 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, a zákon České národní rady č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Uvedený zákon navrhovatele dle jejich názoru jako občany diskriminoval, neboť jim odňal právo domáhat se restituce majetku, který jim byl neoprávněně komunistickým režimem odňat. Toto právo mají dle zákona č. 30/1996 Sb. pouze ti, kteří znovu nabyli občanství České republiky do 31. ledna 1993 nebo do 1. září 1993.

V odůvodnění svého návrhu na zrušení některých ustanovení zákona o půdě navrhovatelé namítali, že v zákoně je uplatněn princip zpětné účinnosti, když odstraňuje překážku nedostatku trvalého pobytu až v době, kdy již nebylo možné napravit další překážku týkající se nedostatku státního občanství České republiky ke dni účinnosti zákona č. 30/1996 Sb.

Dle názoru navrhovatelů tyto dvě překážky osobní povahy pro oprávněné osoby při restituci nepůsobily na sobě nezávisle. Uvádějí, že čeští emigranti v USA, kteří naturalizační úmluvou z roku 1929 ztratili československé občanství, nezískali až do účinnosti zákona č. 30/1996 Sb. žádné oprávnění k restituci podle zákona o půdě. Do té doby existovala překážka nedostatku trvalého pobytu na území České republiky, a pokud tedy žádali o opětovné nabytí státního občanství České republiky, činili tak z jiných než z restitučních důvodů. Navrhovatelé namítali, že nemohli tušit, že překážka nedostatku trvalého pobytu bude po dvou letech se zpětnou účinností nálezem Ústavního soudu č. 29/1996 Sb. a zákonem č. 30/1996 Sb. zrušena, a to po uplynutí všech restitučních lhůt. Teprve zákonem č. 30/1996 Sb. se pro navrhovatele stala aktuální otázka nabytí státního občanství České republiky, přičemž však již pozbyli možnosti splnit tento předpoklad k 31. lednu 1993 nebo k 1. září 1993. Zatímco zákonný předpoklad trvalého pobytu je interpretován negativně, tzn. upouští se od něj, tudíž k jeho naplnění se nevyžaduje žádná aktivita oprávněné osoby, u státního občanství je tomu naopak. Zájemce o státní občanství musí podat žádost u příslušného státního orgánu České republiky a navíc musí požádat o výjimku z ustanovení § 7 zákona č. 40/1993 Sb. To předpokládá, že je se zákonem č. 40/1993 Sb. obeznámen. Situace navrhovatelů je značně ztížena tím, že žijí ve značné vzdálenosti od administrativního centra Washingtonu, kde jsou sídla zastupitelských úřadů, včetně velvyslanectví České republiky, kde by mohli potřebnou informaci získat.

Navrhovatelé dále uvedli, že v daném případě došlo k porušení čl. 5 a čl. 11 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i k porušení čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Navrhovatelé spatřují protiústavnost v některých ustanoveních zákona č. 30/1996 Sb., která odporují v logice věci i nálezu Ústavního soudu č. 29/1996 Sb. Proto navrhovatelé podali spolu s ústavní stížností návrh na zrušení § 13 odst. 2 věty první zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, a § 13 odst. 5 téhož zákona ve slovech „která nebyla do 31. ledna 1993 nebo do 1. září 1993 oprávněnou osobou pouze“.

Senát Ústavního soudu podle § 78 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, řízení přerušil a postoupil návrh na zrušení některých ustanovení zákona o půdě plénu k rozhodnutí podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy České republiky za použití § 78 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., neboť orgány veřejné moci opřely své rozhodnutí o napadená ustanovení zákona.

Předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve svém vyjádření k návrhu na zrušení některých ustanovení zákona o půdě uvedl, že Ústavní soud svým nálezem ze dne 13. prosince 1995 sp. zn. Pl. ÚS 8/95 (publikovaným pod č. 29/1996 Sb.) zrušil mimo jiné většinu lhůt stanovených zákonem č. 229/1991 Sb. a zákonem č. 243/1992 Sb. pro uplatnění restitučních nároků. Vzhledem k tomu, že jiné zvláštní lhůty nestanoví ani jiný právní předpis, bylo nutno stanovit novou prekluzivní lhůtu tak, aby se vztahovala pouze na okruh oprávněných osob vymezený nálezem Ústavního soudu č. 29/1996 Sb. Předseda Poslanecké sněmovny dále uvedl, že z důvodové zprávy k zákonu č. 30/1996 Sb. vyplývá, že účelem této novely nebylo obnovovat nároky, které zanikly jejich neuplatněním podle dosavadního znění zákona č. 229/1991 Sb. Současně bylo nutno z důvodu právní jistoty vložit do § 13 zákona ustanovení o zániku původních lhůt. Vypuštěním lhůt pro uplatnění práv nálezem Ústavního soudu bez následující novelizace zákona by vznikl stav absence lhůt pro uplatnění nových nároků z nálezu vyplývajících a současně by mohl vzniknout stav právní nejistoty u některých probíhajících řízení i u nároků, které bylo třeba již uplatnit s ohledem na původní prekluzivní lhůty.

Jedním z cílů zákona o půdě je zmírnit následky některých majetkových křivd, k nimž došlo vůči vlastníkům zemědělského a lesního majetku v období let 1948 až 1989. Ve vyjádření se dále uvádí, že četnost oblastí společenského života, ve kterých byly v naší republice majetkové a jiné křivdy napáchány, a množství postiže-

ných osob do značné míry determinují možnosti komplexní právní úpravy, která by zahrnula nápravu následků všech křivd.

Ústavní soud nálezem ze dne 13. prosince 1995 sp. zn. Pl. ÚS 8/95 zrušil podmínku trvalého pobytu v zákoně o půdě. Učinil tak v návaznosti na právní názor, který byl podrobně vyložen v odůvodnění nálezu Ústavního soudu z 12. července 1994 sp. zn. Pl. ÚS 3/94 (publikovaného pod č. 164/1994 Sb.). Podmínka týkající se existence českého občanství v rozhodné době však zrušena nebyla a její zachování odpovídá mezinárodním zvyklostem.

Pokud se jedná o Listinu, v čl. 5 se stanoví, že každý je způsobilý mít práva. Z čl. 11 odst. 2 Listiny vyplývá, že zákon stanoví, že určité věci mohou být pouze ve vlastnictví občanů České republiky. Odvolání na uvedená ustanovení ze strany stěžovatelů s ohledem na charakter řešené problematiky nepokládá stanovisko Poslanecké sněmovny za přílehlavé. Nepovažuje za cíl napadené právní úpravy omezování práv, ale naopak jejich ochranu. Ani námitka diskriminace, opírající se o shora uvedenou Evropskou konvenci, není důvodná. Jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu, je věcí státu, aby v zájmu zajištění svých funkcí rozhodl, že určité skupině poskytne méně výhod než jiné. Takový postup jistě nesmí být zcela libovolný. Ve vyjádření se dále uvádí, že se tak musí stát pouze s odvoláním na veřejné hodnoty. V daném případě je veřejná hodnota, resp. veřejný zájem, vyjádřena v preambuli zákona o půdě.

Na základě těchto skutečností je ve vyjádření uveden závěr, z něhož vyplývá, že přijetím návrhu navrhovatelů na vypuštění některých ustanovení zákona o půdě by se právní stav na úseku restitucí nemovitostí nezlepšil. Přijatý zákon je dle stanoviska Poslanecké sněmovny v souladu s Ústavou České republiky, ústavním pořádkem a naším právním řádem.

II.

Ústavní soud dospěl k závěru, že návrh není důvodný.

Ústavní soud se již dříve zabýval otázkou, zda při zmírnění následků některých majetkových křivd lze s ohledem na princip rovnosti užít okruh oprávněných subjektů podmínkou trvalého pobytu. Ve své judikatuře konstatoval, že prostor pro vyloučení určitých subjektů z okruhu těch subjektů, které znaky restitučního titulu naplní, nelze dovodit. Dle názoru Ústavního soudu je možno omezit okruh oprávněných osob pouze podle čl. 11 odst. 2 Listiny. Podle tohoto ustanovení „zákon může také stanovit, že určité věci mohou být pouze ve vlastnictví občanů nebo právnických osob se sídlem v České a Slovenské Federativní Republice“, (přičemž podle čl. 42 odst. 1 Listiny a čl. 1 odst. 2 ústavního zákona č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky, se jedná o státní občanství České republiky a území České republiky). Ústavní soud proto dovodil, že čl. 11 odst. 2 Listiny je speciálním ustanovením k ústavnímu principu rovnosti všech subjektů ohledně nabývání a ochrany vlastnického práva, a vytváří tak pro zákonodárce ústavní prostor pro omezení okruhu oprávněných osob v restitučním zákonodárství.

Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že se Ústavní soud již dříve zabýval otázkou podmínky státního občanství oprávněných osob v zákonech o restituci majetku. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. června 1997 sp. zn. Pl. ÚS 33/96 je zřejmé, že obdobná problematika již byla Ústavním soudem řešena v souvislosti s návrhem na zrušení ustanovení vyjádřeného v § 3 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů, slovy „pokud je státním občanem České a Slovenské Federativní Republiky“ a na zrušení ustanovení vyjádřeného v § 3 odst. 4 téhož zákona slovy „pokud jsou státními občany České a Slovenské Federativní Republiky“ (nález byl vyhlášen pod č. 185/1997 Sb.). Návrh byl tehdy zamítnut.

Třebaže k posuzované problematice existují i odlišná stanoviska, Ústavní soud věc posoudil tak, že čl. 11 odst. 2 Listiny pro omezení vlastnických práv osob bez státní příslušnosti České republiky ústavní prostor vytváří. Toto ustanovení je však zapotřebí interpretovat restriktivně s ohledem na čl. 4 odst. 4 Listiny v návaznosti na požadavek minimalizace každého ústavně akceptovatelného omezení základního práva nebo svobody. Již ve svém nálezu ze dne 4. června 1997 sp. zn. Pl. ÚS 33/96 Ústavní soud proto upozornil, že vzhledem k právní konstrukci zákona o mimosoudních rehabilitacích, zakotvující finanční náhradu při nemožnosti věc vydat, je úkolem zákonodárce hledat cestu ke zmírnění následků křivd i u osob, jež neměly v rozhodném období státní občanství České republiky.

Vzhledem ke srovnatelnému významu i funkci této podmínky v zákoně o půdě platí i pro podmínku státního občanství v zákoně o půdě v podstatě stejné důvody, jež byly Ústavním soudem uváděny v souvislosti s projednáváním obdobné problematiky u zákona č. 87/1991 Sb. Ústavní soud chápe výhrady stěžovatelů, že zákonodárce neotevřel možnost uplatnit nároky i pro osoby, které státní občanství měly ke dni účinnosti tohoto zákona. Je si nicméně vědom toho, že zákonodárce tímto zákonem respektoval právě zrušení podmínky trvalého

pobytu, vyslovené nálezem Ústavního soudu, a s ohledem na právní stabilitu omezil účinky nové úpravy pouze na ony osoby, které do té doby právě tuto podmínku nesplňovaly.

U této nové ústavní stížnosti směřuje návrh stěžovatelů ke zrušení podmínky státního občanství zpětně u osob, které uplatnily nároky na základě novely zákona o půdě č. 30/1996 Sb. Právo na vydání nemovitosti podle § 6 zákona o půdě by tak získaly nově také osoby, které kromě toho, že nesplňovaly podmínku trvalého pobytu, nesplňovaly ani podmínku státního občanství. I tyto osoby by mohly uplatnit své nároky do šesti měsíců ode dne, kdy toto právo mohly uplatnit poprvé. Tím by se otevřela lhůta dalších šesti měsíců ode dne účinnosti nálezu Ústavního soudu pro všechny osoby, které nesplňovaly podmínku trvalého pobytu, a proto nebyly do 31. ledna, resp. 1. září 1993 oprávněnými osobami, a to za předpokladu, že později státní občanství nabyly anebo ještě nabudou. Pokud pak jde o náhradu za mrtvý a živý inventář podle § 20 zákona o půdě, mohly tak však činit pouze do 31. prosince 1998 za předpokladu, že do té doby získaly české státní občanství. Zrušení ustanovení § 13 odst. 5 novely zákona o půdě č. 30/1996 Sb. stěžovatelé totiž nenavrhli. Rovněž nenavrhli zrušení ustanovení, které určuje, že „V případě uvedeném v § 6 odst. 1 písm. a) počne osmnáctiměsíční lhůta běžet až ode dne právní moci rozhodnutí, kterým byl výrok zrušen, dojde-li k tomuto rozhodnutí po 31. prosinci 1998“. V tomto případě se jedná o rozhodnutí, kterým byl zrušen výrok o propadnutí nebo o zabránění věci.

Navrženými zásahy do zákona o půdě by se otevřela cesta pro novou fázi restitučních sporů osob, které získaly české státní občanství po lhůtách k uplatnění nároků na restituci, tedy za situace, kdy již v mnoha případech došlo k nové úpravě právních poměrů a ke vzniku nových vlastnických vztahů. V důsledku toho by došlo k narušení principu právní jistoty a k destabilizaci právního řádu, neboť i vlastnictví řádně nabyté na základě předchozí právní úpravy je chráněno čl. 11 Listiny. Z těchto okolností pak vyplývají též důvody pro odlišný postup při hodnocení podmínky státního občanství získaného před uplynutím lhůt ke vznesení nároku na vydání nemovitosti a případů, kdy bylo státní občanství získáno až dodatečně. Nehledě na to, návrh na zrušení části § 13 odst. 5 zákona o půdě směřuje sice ku prospěchu konkrétní ústavní stížnosti stěžovatelů, avšak ponechává v platnosti pro určité případy i úpravu dosavadní, a tím vnáší do věci nové diskriminační prvky. Kromě toho by vznikly i rozdíly v posuzování státního občanství ve srovnání s restitucemi podle zákona č. 87/1991 Sb., kde Ústavní soud odstranění podmínky státního občanství již dříve zamítl.

Při posuzování ústavnosti napadených ustanovení právních předpisů Ústavní soud zkoumal jejich soulad nejen s ústavními zákony, ale i s mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy České republiky. V této souvislosti se jedná zejména o soulad napadených ustanovení zákona o půdě s čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (dále jen „Pakt“) a s čl. 14 Úmluvy. V této souvislosti poukazuje Ústavní soud opětovně na stanoviska vyjádřená v nálezu ze dne 4. června 1997 sp. zn. Pl. ÚS 33/96.

Výbor OSN pro lidská práva ve svých rozhodnutích ze dne 19. července 1995 č. 516/1992 a ze dne 23. července 1996 č. 586/1994 dospěl k závěru, podle něhož není dán žádný důvod, který by odůvodnil rozhodnutí zákonodárce rozlišovat mezi oběťmi konfiskací z důvodu občanství. Podmínku občanství považuje sice za neslučitelnou se zákazem diskriminace podle čl. 26 Paktu, ten však dle Výboru OSN pro lidská práva nepožaduje úplně stejné zacházení, pokud existuje dostatečný důvod pro odlišný přístup.

Evropská komise pro lidská práva pak ve svých rozhodnutích ve věci restitucí vlastnického práva uvedla, že k zásahům do vlastnického práva došlo v době, kdy Česká republika (resp. Československo) ještě nepřevzala záruky za dodržování lidských práv. Protože diskriminace dle čl. 14 Úmluvy je možná jen v souvislosti s porušením některého jiného hmotného práva zaručeného Úmluvou, nelze dovodit v případě podmínky státního občanství a trvalého pobytu dle restitučních předpisů porušení zákazu diskriminace. Jestliže dle Úmluvy neexistuje právo na restituci vlastnictví, jsou podle Evropské komise pro lidská práva zcela v rukou toho kterého státu jako suveréna.

Pokud pak jde o námitku navrhovatelů poukazující na okolnost, že v zákoně o půdě je uplatněn princip zpětné účinnosti, je třeba vycházet z judikatury Ústavního soudu (nález ze dne 12. července 1994 sp. zn. Pl. ÚS 3/94). Je-li vůbec možno u restitučních předpisů hovořit o retroaktivitě, jedná se o retroaktivitu nepravou, jež je v právní teorii i v praxi považována za přijatelnou.

Ústavní soud v řadě svých rozhodnutí vyložil obsah ústavního principu rovnosti. Z ustálené judikatury Ústavního soudu vyplývá, že je věcí státu, aby v zájmu zabezpečení svých funkcí rozhodl, že určité skupině poskytne méně výhod než jiné. Může se tak stát pouze s odvoláním na veřejné hodnoty. Takovou veřejnou hodnotou je nepochybně i princip právní jistoty, neboť zásahy do nově vzniklých právních poměrů by pokračujícími změnami signalizovaly i do budoucna stav trvající destabilizace, nehledě na vytváření prostoru pro nové a nové spory o právech již nabytých. Ústavní soud dále odmítl i absolutní chápání principu rovnosti, přičemž konstatoval, že „rovnost občanů nelze chápat jako kategorii abstraktní, nýbrž jako rovnost relativní“. Poukazuje rovněž na to, že Výbor OSN pro lidská práva v opakovaně vyjádřeném názoru připoustí při aplikaci čl. 26 Paktu

takovou nerovnost, která splňuje podmínku vyloučení libovůle, resp. se zakládá na rozumných a objektivních rozlišovacích znacích. Za takové Ústavní soud považuje důsledky plynoucí z čl. 11 odst. 2 Listiny, jakož i cíle restitučního zákonodárství a konečně i právní úpravu státního občanství.

Ze všech uvedených důvodů nezbylo Ústavnímu soudu, než návrh na zrušení § 13 odst. 2 věty první zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, a § 13 odst. 5 téhož zákona ve slovech „která nebyla do 31. ledna 1993 nebo do 1. září 1993 oprávněnou osobou pouze“ zamítnout (§ 82 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb.).

Předseda Ústavního soudu:

JUDr. Kessler v. r.

235

VYHLÁŠKA
Ministerstva financí

ze dne 15. října 1999,

kteřou se mění vyhláška Ministerstva financí č. 227/1998 Sb., kterou se stanoví podrobnější vymezení okruhu a výše příjmů a výdajů fondů veřejného zdravotního pojištění zdravotních pojišťoven, podmínky jejich tvorby, užití, přípustnosti vzájemných převodů finančních prostředků a hospodaření s nimi, limit nákladů na činnost zdravotních pojišťoven krytých ze zdrojů základního fondu včetně postupu propočtu tohoto limitu

Ministerstvo financí po projednání s Ministerstvem zdravotnictví stanoví podle § 7 odst. 3 zákona č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, ve znění zákona č. 127/1998 Sb., a podle § 16 odst. 4 zákona č. 280/1992 Sb., o resortních, oborových, podnikových a dalších zdravotních pojišťovnách, ve znění zákona č. 127/1998 Sb.:

Čl. I

Vyhláška č. 227/1998 Sb., kterou se stanoví podrobnější vymezení okruhu a výše příjmů a výdajů fondů veřejného zdravotního pojištění zdravotních pojišťoven, podmínky jejich tvorby, užití, přípustnosti vzájemných převodů finančních prostředků a hospodaření s nimi, limit nákladů na činnost zdravotních pojišťoven krytých ze zdrojů základního fondu včetně postupu propočtu tohoto limitu, se mění takto:

1. V § 1 odst. 1 písmeno a) včetně poznámek pod čarou č. 1) a 12) zní:

„a) platby pojistného na veřejné zdravotní pojištění¹⁾ (dále jen „pojistné“) včetně záloh a jejich vyúčtování. Vrácení přeplatků pojistného¹²⁾ a vrácení nesprávně uskutečněných plateb pojistného je snížením zdrojů základního fondu,

¹⁾ Zákon č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění zákona č. 10/1993 Sb., zákona č. 15/1993 Sb., zákona č. 161/1993 Sb., zákona č. 324/1993 Sb., zákona č. 42/1994 Sb., zákona č. 241/1994 Sb., zákona č. 59/1995 Sb., zákona č. 149/1996 Sb., zákona č. 48/1997 Sb. a zákona č. 127/1998 Sb.

¹²⁾ § 14 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění zákona č. 161/1993 Sb., zákona č. 324/1993 Sb. a zákona č. 59/1995 Sb. “.

2. V § 1 odst. 1 písmeno b) včetně poznámky pod čarou č. 2) zní:

„b) měsíční vyúčtování výsledků přerozdělení pojistného,²⁾

²⁾ § 21 odst. 5 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění zákona č. 324/1993 Sb., zákona č. 59/1995 Sb. a zákona č. 149/1996 Sb. “.

3. V § 1 odst. 1 se písmena d) a j) zrušují.

Dosavadní písmena e) až i) se označují jako písmena d) až h).

4. V § 1 odst. 2 písmeno b) včetně poznámky pod čarou č. 9) zní:

„b) přirážky k pojistnému a pokuty,³⁾

³⁾ § 44 a 45 zákona č. 48/1997 Sb.
§ 26 zákona č. 592/1992 Sb. “.

5. V § 1 odst. 4 písmeno a) včetně poznámky pod čarou č. 11) zní:

„a) úhrady závazků za zdravotní péči hrazenou z veřejného zdravotního pojištění¹¹⁾ zdravotnickým zařízením, snížené o pohledávky z provedených revizí vyúčtování, z uplatnění regulačních mechanismů a z neoprávněně fakturované zdravotní péče, snížené dále o pohledávky za jinými zdravotními pojišťovnami nebo jinými subjekty, na základě smluv o finančním vypořádání plateb za zdravotní péči,

¹¹⁾ § 17 zákona č. 48/1997 Sb., ve znění zákona č. 2/1998 Sb.
§ 40 zákona č. 48/1997 Sb. “.

6. V § 1 odst. 4 se písmena b), c), d) a e) zrušují. Dosavadní písmena f) až k) se označují jako písmena b) až g).

7. V § 1 odst. 4 se na konci písmena g) tečka nahrazuje čárkou a doplňují se písmena h) a i), která znějí:

„h) úhradu prokazatelných nákladů spojených s prodejem jakéhokoliv majetku pořízeného do 31. prosince 1998 z prostředků veřejného zdravotního pojištění, maximálně však do výše příjmů z tohoto prodeje, tvořících zdroj základního fondu podle odstavce 1 písm. g),

i) přiděly prostředků získaných z pokut, penále a přirážek do fondu prevence.“.

8. V § 2 se za odstavec 3 vkládá nový odstavec 4, který zní:

„(4) Pokud zdroje uvedené v odstavci 1 písm. c), d), e) a f) převyší výši meziročního přídělů a tento příděl není nutno uskutečnit, je možno, se souhlasem správní rady, část finančních prostředků, o kterou je rezervní fond vyšší než jeho stanovená minimální výše, převést do základního fondu.“.

Dosavadní odstavce 4 a 5 se označují jako odstavce 5 a 6.

9. V § 3 odst. 1 písm. c) se slova „převod finančních prostředků“ nahrazují slovem „příděl“.

10. V § 3 odst. 2 se písmeno c) zrušuje.

Dosavadní písmena d) až i) se označují jako písmena c) až h).

11. V § 3 odst. 3 se slova „na krátkodobé finanční investice“ nahrazují slovy „k pořízení krátkodobého finančního majetku“.

12. V § 3 se za odstavec 3 vkládá nový odstavec 4, který zní:

„(4) Z bankovního účtu provozního fondu se převádějí finanční prostředky na bankovní účet fondu reprodukce investičního majetku ve výši zúčtovaných odpisů veškerého majetku.“.

Dosavadní odstavce 4 a 5 se označují jako odstavce 5 a 6.

13. V § 3 odst. 6 se na konci první věty doplňují slova „a výnosů z této činnosti“.

14. V § 4 odst. 2 písm. a) se za slova „ve výši“ vkládá slovo „maximálně“.

15. V § 4 odst. 2 písm. b) se slova „z hospodářského výsledku“ nahrazují slovy „ze zisku“.

16. V § 5 odst. 2 písmeno a) zní:

„a) příděl do fondu reprodukce investičního majetku ve výši zůstatkové ceny investičního majetku při jeho vyřazení z používání v důsledku opotřebení, ztráty, znehodnocení nebo v důsledku jeho prodeje,“.

17. V § 5 odst. 2 písmeno d) zní:

„d) snížení fondu investičního majetku o příděl do fondu reprodukce investičního majetku ve výši účetních odpisů.“.

18. V § 6 odst. 2 písmeno a) zní:

„a) zúčtování odpisů veškerého investičního majetku včetně zůstatkové ceny vyřazeného majetku podle § 7 odst. 3,“.

19. V § 6 odst. 2 písmeno e) zní:

„e) po souhlasu správní rady dotace ze zisku po zda-

nění z činnosti podléhající dani z příjmu právnických osob, určená na profinancování investičního majetku zdravotní pojišťovny, který bude využívan i na činnost zdravotní pojišťovny podléhající dani z příjmu právnických osob, provozovanou v souladu se statutem zdravotní pojišťovny. Výše dotace se propočte v poměru předpokládaného využití z ceny pořízení daného investičního majetku,“.

20. V § 6 odst. 2 písm. h) se slova „účelový příspěvek“ nahrazují slovy „účelová dotace“.

21. V § 6 odst. 3 písm. c) se slova „převod finančních prostředků“ nahrazují slovem „příděl“.

22. V § 7 odstavec 1 zní:

„(1) Roční limit nákladů na činnost zdravotní pojišťovny krytý ze zdrojů základního fondu se stanoví z prostředků získaných z pojistného na veřejné zdravotní pojištění po přerozdělení, z výnosu penále, pokut, přírážek k pojistnému a náhrad škod. Výše limitu finančních prostředků tvořící součet přídělů do provozního fondu, sociálního fondu a fondu reprodukce investičního majetku se propočte podle následujícího vzorce:

$$L = (PC : 100) \times \text{koef.},$$

kde:

L představuje limit nákladů na činnost zdravotní pojišťovny z prostředků veřejného zdravotního pojištění v Kč,

PC představují příjmy v Kč za kalendářní rok z veřejného zdravotního pojištění po přerozdělení, z výnosu penále, pokut, přírážek k pojistnému a náhrad škod,

koef. představuje koeficient v procentech zaokrouhlený na dvě desetinná místa a vypočtený podle vzorce

$$\text{koef.} = -0,66/10\,550 \times p + 4 + 0,66/10\,550 \times 50,$$

kde:

p představuje jednu tisícinu průměrného počtu pojištěnců propočteného z měsíčních údajů pro přerozdělování za hodnocené období zaokrouhlenou směrem nahoru na celé číslo.“.

23. V § 7 odst. 4 se slova „odst. 4“ nahrazují slovy „odst. 5“.

Čl. II

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2000.

Ministr:

doc. Ing. Mertlík, CSc. v. r.

236

VYHLÁŠKA

Ministerstva životního prostředí

ze dne 5. října 1999,

**kteřou se vyhláší národní přírodní památka Bozkovské dolomitové jeskyně
a stanoví její bližší ochranné podmínky**

Ministerstvo životního prostředí stanoví podle § 79 odst. 3 písm. b) se zřetelem na § 35 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „zákon“):

§ 1

Vyhlášení národní přírodní památky Bozkovské dolomitové jeskyně

(1) Vyhláší se národní přírodní památka Bozkovské dolomitové jeskyně a její bližší ochranné podmínky (dále jen „národní přírodní památka“).

(2) Předmětem ochrany je krasové území s komplexem Bozkovských dolomitových jeskyní a všemi dalšími krasovými jevy.

§ 2

Vymezení národní přírodní památky

(1) Národní přírodní památka se rozkládá v okrese Semily v katastrálním území Bozkov na pozemkových parcelách č. 853, 854, 857, 858, 859/1, 859/2, 859/3, 861/2, 865, 866, 867, 868, 869/1, 869/2, 869/3, 870, 872, 905/1, 905/2, 905/3, 905/4, 905/5, 906, 907/1, 907/2, 908, 909, 913/3, 915/1, 915/2, 1823/1 (část), 1825/1, 1826/1 (část), 1826/3, 1827 (část), 1828 a na stavebních parcelách č. 403, 404 a 405. Celková výměra národní přírodní památky je 5,5356 ha.

(2) Mapový podklad, v němž je zakresleno území národní přírodní památky, je kromě evidence v ústředním seznamu ochrany přírody¹⁾ uložen na Ministerstvu životního prostředí, na Okresním úřadě Semily a na Obecním úřadě Bozkov.

(3) Hranice národní přírodní památky jsou vyznačeny v příloze k této vyhlášce.

§ 3

Bližší ochranné podmínky pro národní přírodní památku

(1) V souladu s ustanovením § 35 odst. 2 a § 44 odst. 2 zákona se stanoví, že jen se souhlasem příslušného orgánu ochrany přírody²⁾ lze:

- a) provozovat pro veřejnost zpřístupněné části Bozkovských jeskyní,³⁾
- b) provádět výzkumnou činnost, jež nezpůsobí změny či poškozování národní přírodní památky,⁴⁾
- c) měnit druh pozemku, nevyplyvá-li to z plánu péče⁵⁾ o národní přírodní památku,
- d) provádět změny staveb a technických zařízení v národní přírodní památce nebo změny jejich provozu či využívání,
- e) poskytovat prodejní nebo jiné služby mimo budovy,
- f) provádět opravy stávající cestní sítě,
- g) vstupovat do území mimo cesty kromě vlastníků a nájemců pozemků nebo osob jimi pověřených,
- h) provádět geologické práce spojené se zásahem do pozemku,
- i) provádět těžební, výchovné nebo pěstební práce v lesích, kde vlastník lesa hospodáří bez schváleného lesního hospodářského plánu nebo bez převzaté lesní hospodářské osnovy,
- j) zřizovat deponie dřeva, a to i přechodné.

(2) Je-li ke splnění ochranných podmínek uvedených v odstavci 1 třeba pozemky a stavby vyvlastnit nebo práva k nim omezit, postupuje se podle zvláštních předpisů.⁶⁾

¹⁾ § 42 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.

²⁾ § 79 odst. 3 písm. g) zákona č. 114/1992 Sb.

³⁾ § 3 písm. f) zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů.

⁴⁾ § 35 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.

⁵⁾ § 38 zákona č. 114/1992 Sb.

⁶⁾ § 108 odst. 1 a odst. 2 písm. f) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů.

§ 4

Ochranné pásmo

Ochranné pásmo národní přírodní památky a činnosti, k nimž je v něm nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody, jsou stanoveny zákonem.⁷⁾

§ 5

Účinnost

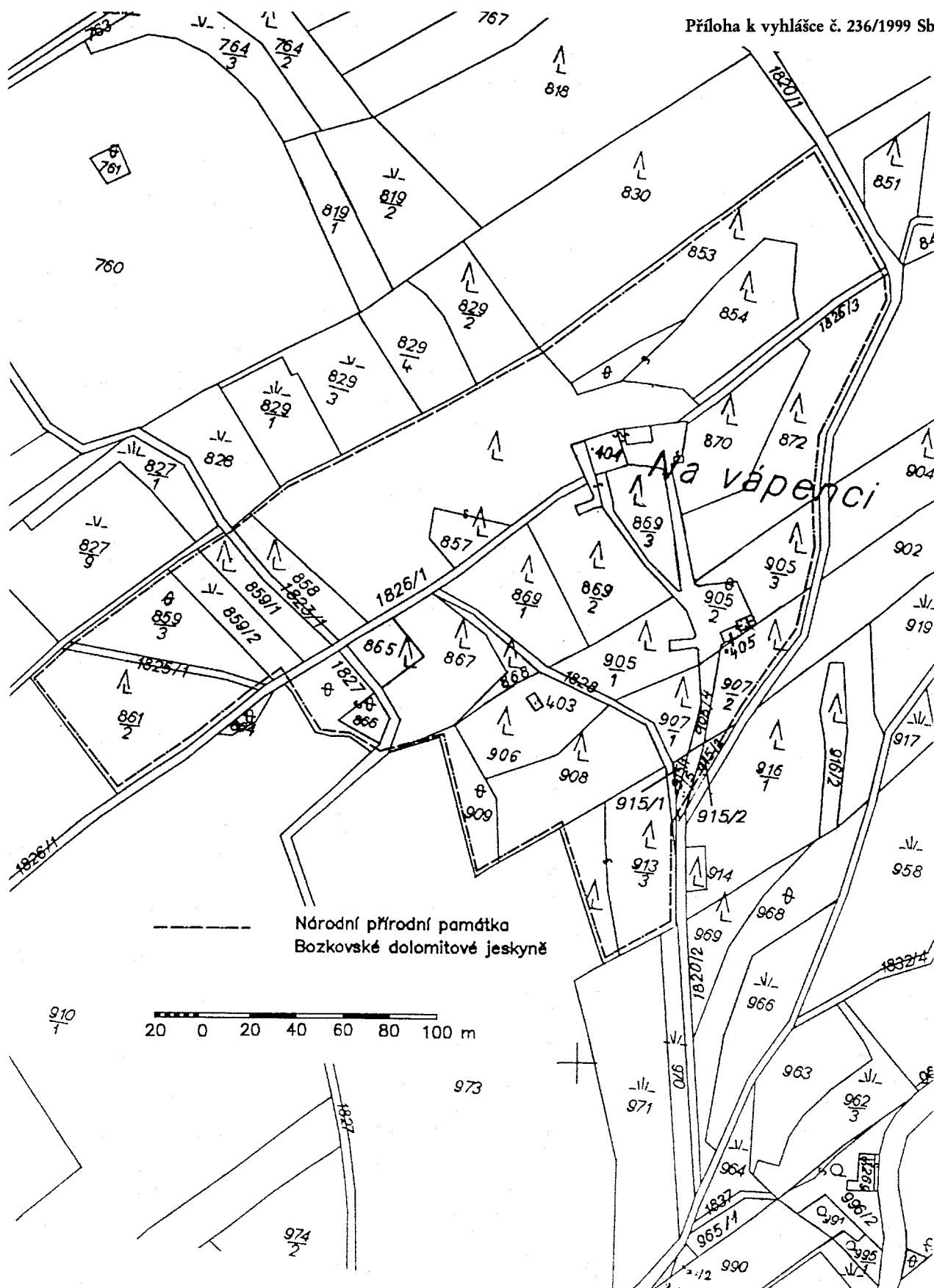
Tato vyhláška nabývá účinnosti třicátým dnem po vyhlášení.

Ministr:

RNDr. Kužvart v. r.

⁷⁾ § 37 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb.

Příloha k vyhlášce č. 236/1999 Sb.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7-Holešovice, telefon: (02) 614 32341 a 614 33502, fax (02) 614 33502 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon 0627/305 161, fax: 0627/321 417. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel./fax: 00421 7 525 46 28, 525 45 59. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 3000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 0627/305 179, 305 153, fax: 0627/321 417. – **Drobný prodej** – **Benešov:** HAAGER – Potřeby školní a kancelářské, Masarykovo nám. 101; **Bohumín:** ŽDB, a. s., technická knihovna, Bezručova 300; **Brno:** GARANCE-Q, Koliště 39, Knihkupectví ČS, Kapucínské nám. 11, Knihkupectví M. Ženíška, Květinářská 1, M.C.DES, Cejl 76, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** PROSPEKTRUM, Kněžská 18, SEVT, a. s., Krajinská 38; **Hradec Králové:** TECHNOR, Hořická 405; **Chomutov:** DDD Knihkupectví –Antikvariát, Ruská 85; **Jihlava:** VIKOSPOL, Smetanova 2; **Kadaň:** Knihařství – Přibíková, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, Klatovy 169/I.; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Most:** Knihkupectví Růžička, Šefíková 529/1057; **Napajedla:** Ing. Miroslav Kučeřík, Svatoplukova 1282; **Olomouc:** BONUM, Ostružnická 10, Týcho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Dr. Šmerala 27; **Pardubice:** LEJHANEK, s. r. o., Sladkovského 414, PROSPEKTRUM, nám. Republiky 1400 (objekt GRAND); **Plzeň:** ADMINA, Úslavská 2, EDICUM, Vojanova 45, Technické normy, Lábkova pav. č. 5; **Praha 1:** FIŠER-KLEMENTINUM, Karlova 1, KANT CZ, s. r. o., Hybernská 5, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, Moraviapress, a. s., Na Florenci 7-9, tel.: 02/232 07 66, PROSPEKTRUM, Na Poříčí 7; **Praha 2:** NEWSLETTER PRAHA, Šafaříkova 11; **Praha 4:** PROSPEKTRUM, Nákupní centrum Budějovická, Olbrachtova 64, SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Verdunská 1; **Praha 8:** JASIPA, Zenklova 60; **Praha 10:** Abonentní tiskový servis, Hájek 40, Uhřetěves, BMSS START, areál VÚ JAWA, V Korytech 20; **Přerov:** Knihkupectví EM-ZET, Bartošova 9; **Sokolov:** KAMA, Kalousek Milan, Poláčkova 1826; **Šumperk:** Knihkupectví D-G, Hlavní tř. 23; **Teplíc:** L + N knihkupectví, Kapelní 4; **Trutnov:** Galerie ALFA, Bulharská 58; **Ústí nad Labem:** 7 RX, s. r. o., Mírová 4, tel.: 047/44 249, 44 252, 44 253; **Zábřeh:** Knihkupectví PATKA, Žižkova 45; **Žatec:** Prodejna U Pivovaru, Žižkovo nám. 76. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zařizování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklama:** informace na tel. čísle 0627/305 168. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.